

Mirjam Mous

Besties voor altijd

Van Holkema & Warendorf

En... Actie!

‘**M**oet je horen, Maud,’ zei Teddie toen we de bioscoop uit kwamen. ‘Ik krijg ineens een superidee.’ Maud, zo heet ik. En Teddie is mijn beste vriendin. Sommige mensen vinden haar zielig omdat ze in een rolstoel zit. Toen ze een keer bij de ingang van H&M op me zat te wachten, kreeg ze zelfs een euro toegestopt! Alsof ze niet alleen lam, maar ook nog dakloos en hongerig was.

Nou, Teddie is dus helemaal niet zielig!

In de bioscoop krijgt ze bijvoorbeeld altijd een plek in het gangpad, zodat er mooi niemand voor haar zit. En we gaan heel vaak naar de bioscoop, want Teddie is verslaafd aan actiefilms. Ze heeft de muren van haar kamer behangen met posters van Batman en Superman. En haar rolstoel noemt ze de Tedmobile. Je weet wel: naar de Batmobile van Batman.

Vandaag waren we naar *Robotmaster* geweest; een film met achtervolgingen, explosies en heel veel stunts. Dus toen ze over dat superidee begon, was ik even bang dat ik ook een stunt moest gaan doen.

Dat was ook zo.

‘Als we nou zelf ook eens een actiefilm gaan maken?’ zei Teddie. ‘Met ons in de hoofdrol.’

‘Ik ga dus echt niet aan een dakgoot hangen,’ waarschuwde ik.

‘Dat hoeft ook niet.’ Ze slalomde behendig om een paaltje. ‘Professionals maken ook altijd gebruik van allerlei trucs. Dan filmen ze iemand op een heel laag muurtje van onderaf, zodat het lijkt alsof hij op de rand van het dak van een flatgebouw staat.’

Een laag muurtje durfde ik wel.

‘Ingrid heeft toch zo’n foodvlog?’ ratelde Teddie verder. ‘We vragen of we haar camera mogen lenen en als we klaar zijn, zetten we de film op Youtube en dan worden we misschien wel ontdekt en heel rijk en beroemd.’

Teddie had een scenario verzonnen: terrorist Maudmaster (ik dus) dreigde een school op te blazen en Tedwoman (Teddie dus) ging iedereen redden.

‘Nou ja, bijna iedereen,’ zei Teddie. ‘Er moeten natuurlijk wel een paar doden vallen, anders is het niet spannend genoeg.’ Ze trommelde een groepje acteurs bij elkaar en vroeg aan Ineke of die voor lijk wilde spelen.

‘Alleen als ik ook tekst krijg,’ zei Ineke.

‘Lijk. Praten.’ Teddie draaide een rondje met haar wijsvinger naast haar hoofd alsof Ineke niet goed wijs was, wat in dit geval ook klopte.

Ineke sloeg haar armen demonstratief over elkaar. ‘Anders doe ik het niet.’

Toen bedacht ik dat ze eerst wat mocht zeggen en daarna pas doodging en dat vonden ze allebei goed.

En toen was het zaterdagochtend. De dag van de opname. Teddie had een gigantische tas met rekwisieten op haar schoot. Omdat ze haar armen niet kon gebruiken, moest ik haar de hele weg duwen. Maudmaster had er haar hand niet voor omgedraaid, maar ik was bekaf toen we eindelijk bij het schoolplein aankwamen. ‘Wacht!’ riep Teddie.

Wat nu weer?

Teddie keek naar de tegels alsof het heilige grond was en zei plechtig: ‘Onze filmset.’

Straks ging ze nog een minuut stilte vragen ook!

Milan droeg een politie-uniform, dat hij van zijn vader had mogen lenen. De andere spelers waren in hun gewone kleren. Nou ja, gewoon. De meeste meiden zagen eruit alsof ze naar een dancefeest gingen.

Teddie pakte haar tas uit en legde alle spullen op het bankje. De camera van haar zus. Een rookbommetje voor de explosie. Een schminkdoos om enge brandwonden te schminken. Een potje lijm en een valse snor. (Milan moest een volwassen agent spelen.) Een fles tomatenketchup. (Dat was goedkoper dan nepbloed.) Een bivakmuts, en een raar hesje dat volgeplakt was met kokertjes waar draden uitstaken.

‘Het bommenvest van Maudmaster,’ legde Teddie uit.

Ze bleef maar spullen tevoorschijn halen. Een megawaterpistool dat ze met zwarte tape had beplakt, zodat het bijna op een echte shotgun leek. Een cape zoals die van Superman, maar dan met een T erop.

‘Sorry hoor,’ mompelde Jessie. ‘Maar daar zie je niks van als je in een rolstoel zit.’

‘Hang ik hem toch gewoon over de rugleuning,’ zei Teddie.

Ze had zelfs aan de catering gedacht: een gezinslading blikjes cola en broodjes.

‘Ik heb nu al trek,’ zei Ineke en ze wreef over haar maag.
‘Jij hebt altijd trek.’ Teddie stopte de etenswaren vlug terug in de tas. ‘Eerst dood, dan brood.’

‘En... actie!’ riep Teddie.

Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Omdat ik de kokertjes van het bommenvest niet mocht pletten, moest ik mijn armen een eindje van mijn lichaam houden. Ik voelde me net een gorilla. Of beter gezegd: een blinde gorilla, want ik zag nauwelijks iets door die stomme bivakmuts. De kijkgaten waren niet groter dan speldenknoppen. En heet dat dat ding was! Binnen twee minuten was mijn hoofd in een snelkookpan veranderd.

‘Naar het fietsenhok!’ hoorde ik Teddie roepen.

Ik sloop met mijn shotgun naar waar ik dacht dat het fietsenhok stond.

‘En nu langs de muur van het schoolgebouw naar de deur!’

Ik struikelde bijna. Waarschijnlijk over een uitstekende stoep-tegel.

‘En cut,’ zei Teddie.

Pfff. Ik trok de bivakmuts van mijn hoofd en ging op het muurtje zitten uitblazen.

Toen was het groepje dat voor leerling speelde aan de beurt. Omdat we niet in een echt klaslokaal konden filmen, maakte Teddie opnames tegen het noodgebouw, dat een witte muur had.

‘Ik zag een enge vrouw rondsluipen!’ riep Ineke. ‘Met van die dynamietstaven rond haar lijf. Volgens mij is het een terrorist die de school wil opblazen.’

De andere leerlingen keken alsof ze getuige waren van een verschrikkelijk verkeersongeluk. (Een regieaanwijzing van Teddie.)

Myrthe haalde haar telefoon uit haar broekzak. ‘Ik ga meteen de politie bellen.’

‘En cut,’ zei Teddie.

Daarna kwam de scène van Milan. Hij had de snor opgeplakt, maar het leek eerder alsof er een processierups op zijn bovenlip zat. Op zijn tenen liep hij over het plein, terwijl hij goed rondkeek. En toen keek hij zogenaamd in het klaslokaal.

Daar stond ik, mét bivakmuts en shotgun. Ik drukte de loop tegen Inekes buik en riep: ‘Wegwezen, of ik knal haar af.’

Vanaf daar moest het drie keer opnieuw, want Ineke kreeg telkens de slappe lach. ‘Ik kan niet tegen kietelen,’ zei ze.

‘Zet de loop maar tegen haar slaap,’ commandeerde Teddie vanuit haar regisseursrolstoel. ‘Dat lijkt sowieso veel echter.’

En toen schoot ik Ineke neer – ‘Het geluid zetten we er later nog wel onder,’ zei Teddie – en sloeg ik Milan knock-out.

‘En cut!’ riep Teddie. ‘Oké mensen, lunchpauze.’

Ineke was meteen weer springlevend.

We filmde de hele middag. Teddie gaf de camera over aan Milan, want ze moest zelf acteren. In haar Tedmobile met wapperende cape. Ze achtervolgde me en reed me klem tegen het fietsenhok. We vochten en ik verloor, wat volgens mij niet echt geloofwaardig was maar volgens Tedwoman wel. Ze wierp me op de grond en frummelde aan mijn bommenvest en toen kwam de explosie. Gelukkig ging die in één keer goed, want we hadden maar één rookbommetje. Tot slot kwam Tedwoman geschminkt en wel als overwinnaar uit de rookwalm gereden.

The End.

IK MAG PAPA'S COMPUTER GEBRUIKEN OM TE MONTEREN **appte** Teddie.
DIE HEEFT DAAR EEN VEEL BETER PROGRAMMA VOOR DAN IK.

Op zondag was ze urenlang bezig. Ze voegde geluidseffecten toe en zette spannende muziek onder de beelden.

Toen ze klaar was appte ze me meteen: KOM JE KIJKEN?

Tien minuten later zat ik bij Teddie in de woonkamer. De televisie en de dvd-speler stonden allebei aan.

‘Waarom kijken we niet gewoon op je laptop?’ vroeg ik.

‘Op een groot scherm komt hij beter tot zijn recht,’ vond Teddie. ‘Daarom heb ik hem op een dvd’tje gezet.’

Toe-doe-toe-doe... bonkte het uit de boxen van hun enorme tv. De titel verscheen in beeld: *Tedwoman versus Maudmaster*.

‘Het lijkt net echt,’ zei ik opgewonden.

Teddie keek zwaar beledigd. ‘Het ís echt.’

Maudmaster met haar bivakmuts sloop over het plein.

Dat was ik! En niet eens zo heel erg gorilla-achtig. Eerlijk gezegd was ik best een beetje trots.

‘Zullen we hem morgen aan de klas laten zien?’ vroeg ik. ‘Bij Swarte mag het vast wel.’

Swarte is onze docent Nederlands. Ze heeft een aantal boekverfilmingen op dvd en speelt er soms een af in de les.

‘Superidee.’ Teddies ogen bleven aan het scherm geplakt.

Toen de film was afgelopen, bekeken we hem nog een keer.

‘Hij is nog spannender dan *Robotmaster*,’ zei ik.

De volgende ochtend haalde ik Teddie op.

‘Is je moeder er niet?’

Teddie reed naar de woonkamer. ‘Nee, die is Lieske halen.’

Zo heet het dochttertje van Ingrid.

‘Ze zou vandaag oppassen.’ Teddie pakte het hoesje dat naast de speler lag. Met ónze dvd erin!

Ik voelde kriebels in mijn buik. Zouden de anderen ook vinden dat ik een beetje kon acteren?

Teddie reed zelf naar school. Haar Tedmobile leek wel opgevoerd! Deze keer deed ze niet alsof het plein heilige grond was, maar racete ze in één keer door.

‘De film is af!’ riep ze met het volume van een boombox tegen Ineke. ‘Ik heb hem bij me!’

Meteen kwamen er meer leerlingen om ons heen staan.

‘Wat voor film?’ vroeg Melissa nieuwsgierig.

‘Dat zul je straks wel zien.’ Teddies neus krulde van trots. ‘We gaan aan Swarte vragen of we hem mogen afspelen.’

‘Alles beter dan Nederlands,’ vond Sander.

‘Vooral als het een seksfilm is.’ Wesley de Brei natuurlijk.

‘Viespeuk.’ Ik gaf hem een stomp. ‘Het is een actiefilm.’

Teddie knikte. ‘En we hebben hem zelf gemaakt.’

‘Boeiend,’ zei Jessica op een heel verveeld toontje.

Ineke keek haar met hoge wenkbrauwen aan. ‘Ga jij toch lekker in je eentje een boek lezen.’

Swarte deed de zonwering dicht. ‘Ik ben benieuwd.’

Anders ik wel. Als iedereen hem nou maar mooi zou vinden! Ik wist ineens precies hoe echte filmsterren zich voelden bij een première.

Teddie gaf de dvd aan Swarte en Swarte stopte hem in haar laptop.

Jessica geeuwde overdreven.

‘Ssst,’ siste Teddie. ‘Het gaat beginnen.’

Ik wachtte op de spannende toedoetoedoe-muziek.

Maar uit de luidsprekers kwam een heel ander geluid. Er klonk een heel blij muziekje en op het digibord verscheen een zonnetje en...

‘Tijd voor Teletubbies!’ zong Wesley heel vals.

Iedereen begon keihard te lachen.

Behalve Teddie en ik. We keken elkaar verbijsterd aan, toen

weer naar Laa-Laa en Tinky Winky en Po en Dipsy en toen weer naar elkaar.

Swarte zette de beamer uit en wachtte tot het stil was.

‘Sorry.’ Teddie wreef door haar haren. ‘Waarschijnlijk heb ik de verkeerde dvd meegenomen.’

Ik stak mijn vinger op. ‘Mag ze naar huis bellen? Misschien wil haar moeder hem wel even brengen.’

‘Plies, plies, mevrouw Swarte!’ riep Ineke. ‘Ik wil zooo graag mijn sterfscène zien.’ Swarte zuchtte. ‘Vooruit dan maar.’

‘Mam, met mij,’ zei Teddie. Ik legde mijn oor tegen haar telefoon, zodat ik mee kon luisteren.

‘Ja?’ Haar moeder klonk gehaast. Op de achtergrond hoorde ik een kind huilen.

‘Is dat Lieske?’ vroeg Teddie.

‘Ja, ik had beloofd dat ze in de auto naar de Teletubbies mocht kijken. Gisteravond heb ik een paar oude afleveringen van internet gehaald en op dvd gezet, maar nu kan ik het hoesje nergens meer vinden.’

Teddie viel twee seconden stil. Ik zag een adertje op haar slaapkloppen.

‘H-Het hoesje dat naast de speler lag?’ stamelde ze.

Met ónze dvd! dacht ik.

De hele klas keek naar Teddie alsof ze in haar eentje een spannende film was.

‘Ja,’ antwoordde haar moeder. ‘Hoezo?’

‘Hoezo-ho?’ riep Teddie. ‘Het was een oude rewritable. Ik kwam hem toevallig tegen in papa’s bureaula en dacht...’

Ze had juist helemaal niet nagedacht! Wie zette er nou een meesterwerk op een overschrijfbaar dvd?

‘Nou ja,’ zei haar moeder. ‘Het is geen ramp. Lieske en ik kunnen ook op de tablet kijken.’

Hoezo: geen ramp? Nu zouden we tot de volgende les Nederlands moeten wachten. Ik liet me met een zucht op mijn stoel vallen. ‘Je wordt bedankt, mam.’ Teddie hing met een sip gezicht op. ‘Gelukkig staat het origineel nog op je vaders computer,’ probeerde ik haar te troosten.

‘Niet,’ zei ze kleintjes. ‘Ik mocht er alleen op als ik hem schoon zou achterlaten.’

‘Daar gaat je filmcarrière,’ zei Jessica genietend.

Ik kreeg moordneigingen.

‘En je eigen laptop?’ vroeg ik zenuwachtig.

‘Nope.’ Teddie zuchtte. ‘Had ik hem nou maar meteen op Youtube gezet in plaats van op die stomme dvd.’

Ik kon het nog steeds niet geloven. ‘Dus je hebt geen enkele reservekopie van ons meesterwerk?’

Teddie schudde verslagen haar hoofd.

‘Uh oh,’ zei Swarte.

En toen moesten we toch allemaal lachen, want het klonk precies als het ‘uh oh’ van de Teletubbies.